
Solemnitat de Sant Narcís **Patró de la ciutat i de la diòcesi de Girona**

Basilica de Sant Feliu de Girona

Dimarts 29 d'octubre de 2024

Sir 51,1-12; Salm 33, 2-3.4-5.6-7.8-9; 1Jn 5,1-5 i Jn 15, 18-21

Se'ns manifesta amb tant d'esclat la solemnitat del confessor de Crist, apòstol i màrtir nostre sant Narcís, que per això en donem gràcies i lloem al creador estimant tot allò que Narcís va estimar, creient en tot allò que ell ens va predicar de paraula i imitant tot allò que ens va ensenyar amb les seves obres; venia a dir el bisbe i abat Oliba al segle XI. Avui també nosaltres celebrem a sant Narcís, en donem gràcies per tot allò que va predicar i ens cal també d'imitar allò que d'obra ens va ensenyar.

Els màrtirs són les nostres arrels en la fe, certament a vegades les referències poden estar ben documentades, d'altres vegades ser fonamentades en llegendes, relats de contingut històric que han vist al llarg del curs dels temps conformat el seu contingut a gustos posteriors que han anat canviant partint d'una base històrica. Però el que celebrem avui, el que ens interessa celebrar, és el record d'una predicació i d'unes obres. Fe i obres són dos conceptes complementaris, així ho visqué sant Narcís i així ho hem de viure nosaltres. Escrivia l'apòstol sant Jaume: «L'home és just davant de Déu per les obres, i no tan sols per la fe. (..) Així com el cos, sense l'esperit, és mort, també la fe sense les obres és morta» (Jm 2,24 i 26).

En sant Narcís, la fe i les obres foren una sola cosa; de fet, l'esperit de la seva fe impulsava la caritat de les seves obres. Ens ho ha dit el llibre de Jesús, fill de Sira, el qui creu sovint se sent a mercè dels paranyes dels calumniadors, a l'abast de les mans dels qui li volen la mort, objecte de llavis impostors, de falsedats i de llengües mentideres; però enmig de tot això hi ha sempre la pietat i l'amor del Senyor, d'aquell qui allibera els qui esperen en Ell i els salva dels qui li volen mal. És la força de l'amor de Déu, aquell a qui sant Narcís prompte va estimar quan dolçament al cel va mirar, com ens diuen els goigs. Un amor que guardà a sant Narcís sempre fidel a la fe, fins a l'extrem, quan tres llançades li clavava el botxí de l'ara al peu. Així pogué omplir-se d'esplendor mentre moria, confiat de que seria portat cap al cel pels mateixos serafins.

Però la vida, l'exemple i el mestratge dels màrtirs no es pot limitar a unes paraules amables i poètiques que li puguem dedicar nosaltres passats els segles. El que ens cal recordar d'ells és com visqueren la seva fe i aquest record ens ha de ser model i exemple, encoratjant-nos a viure avui la nostra fe en plenitud; perquè en ells, com escriu sant Jaume, la fe cooperava amb les seves obres, i les obres els van dur a la plenitud de la fe (Cf. Jm 2,22). L'encalç que uneix la fe i les obres no és altre que l'amor, la caritat. Així ens ho ha dit sant Joan en la segona lectura, si estimem Déu i complim els seus manaments, sense cap mena de dubte estimem als fills de Déu, a tots; sols així la fe pot arribar a ser la victòria que ja ha vençut al món.

És aquest l'únic camí cap a la victòria de la fe, una victòria que assolí sant Narcís no tant sols pel seu martiri, és a dir per ser fidel a Crist fins a l'extrem de no anteposar-hi la seva vida, sinó sobretot per la coherència entre aquesta seva fe i les seves obres que esdevenen per a nosaltres rosada de tardor. En aquest camí cap a la victòria de la fe també nosaltres som avui cridats a recorre'n un tram, som un graó més en la història del poble de Déu. Un poble que qui sap si també avui avança en la fosca, com ho feu en temps de sant Narcís i sant Feliu, per això mateix som cridats a posar-hi llum, a ser llum per als nostres germans, vinguin d'on vinguin, creguin o no creguin, ens siguin més propers o un xic més llunyans; perquè el Senyor ens convoca a ajudar al proïsme tant com puguem (Cf. Sir 29,20). Per acomplir aquesta nostra tasca demanem al Senyor, per intercessió de sant Narcís, que vulgui amarar la nostra Església amb vocacions santes i generoses a la vida sacerdotal, diaconal, religiosa, laical i familiar; fent així créixer el poble sant de Déu en aquesta terra.

Aquest camí nostre per a viure la fe en plenitud l'hem de poder recórrer des de la llibertat i el respecte mutu; així proclama el Concili Vaticà II que l'Església demana per als creients una llibertat activa (*Gaudium et spes*, 21), un marc on poder viure la nostra fe i anunciar l'Evangeli a tot el món. Com a creients ens ha de moure sempre el que ens ha dit el Senyor avui en l'Evangeli, que som servents i ens cal tenir present que mai no som més que l'amo, més que Crist, i Ell no es va fer mai enrere malgrat ser perseguit, menyspreat, incomprès i traït, fidel sempre a la seva missió, Ell no vingué a ser servit sinó a servir (Cf. Mt 20,28).

Crist i els màrtirs ens han mostrat el camí, aquell camí que ens cal seguir avui a nosaltres, aquest camí de caritat en el que hi ha encara molts trams a recórrer. Cada nit, a la nostra ciutat, més d'un centenar de persones dormen al carrer perquè no tenen on aixoplugar-se; cada dia hi ha, a la nostra ciutat, gent que no té un treball digne que li proporcioni els recursos suficients per alimentar als seus; cada dia hi ha, a la nostra ciutat, gent que malviu en un espai reduït, en males condicions i que, a més, corre el risc de perdre aquest mínim habitatge i quedar-se al carrer; cada dia hi ha qui viu en la solitud no desitjada sense una mà amiga al costat, sense una veu càlida que faci sentir-lo estimat. Cada dia, al món, moren o queden ferides o sense llar milers de persones, víctimes de les guerres, d'aquelles que ocupen les portades dels diaris i d'aquelles que de tant anys com porten destruint persones i regions, ja ningú en parla. Cada dia homes, dones i infants perden la vida creuant el mar per trobar una vida més digna, quan tant sols demanen un sostre, un treball i uns aliments mínims amb què sostenir-se. Cada dia moltes dones pateixen violència a la seva mateixa llar i molts infants són víctimes d'abusos físics i laborals. Ells són els màrtirs del nostre dia a dia, els màrtirs de la porta del costat, aquells qui com sant Narcís sostenen amb heroisme una lluita desigual, en el seu cas contra la pobresa, la violència i la marginació.

Davant d'aquesta realitat sovint fem ulls closos, girem la mirada cap a un altra banda, mirant d'evitar que aquest coneixement ens fereixi i oblidem així que ja ha ferit greument al nostre proïsme i al cor de la nostra mateixa societat. No hi haurà victòria de la fe, aquesta no podrà vèncer en el món, mentre al nostre voltant subsisteixi la desigualtat i la marginació, mentre al nostre món no hi arribi en plenitud l'amor de Déu.

Ens diu l'Escriptura: «no explotis el teu proïsme ni li prenguis allò que és seu.» (Lv 19,13) i allò que li és més seu, allò que li pertany amb més dret que qualsevol altra cosa, és la seva dignitat humana, la seva dignitat de fill de Déu. Davant d'aquesta realitat nosaltres com Església hi tenim una responsabilitat i no pas menor; també tots plegats com a societat en som responsables i estem obligats a acceptar l'envit de cercar el restabliment de la justícia.

Ens ho deia el papa Francesc en la clausura del Sínode per la sinodalitat: «Això ens ha de portar a pensar, no sols sobre la nostra vida personal, sinó també sobre el nostre ser Església del Senyor. Al llarg del camí, moltes coses poden tornar-nos cecs, incapaços de reconèixer la presència del Senyor, incapaços d'afrontar els desafiaments de la realitat i, a vegades, inadequats per a saber respondre als molts interrogants que ens interpel·len (...). Malgrat això, davant de les preguntes de les dones i els homes d'avui, els reptes del nostre temps, les urgències de l'evangelització i de tantes ferides que afligeixen a la humanitat, germanes i germans, no podem quedar-nos asseguts. Una Església asseguda que, gairebé sense adonar-se, es retira de la vida i es posa a si mateixa als marges de la realitat, és una Església que corre el risc de romandre en la ceguesa i acomodar-se en el propi malestar. I si ens mantenim immòbils en la nostra ceguesa, seguirem sense veure les nostres urgències pastorals i tants problemes del món en el qual vivim. Demanem al Senyor – afegia el papa - que ens doni l'Esperit Sant, per a no romandre asseguts en la nostra ceguesa; ceguesa que podríem dir mundanitat, que podríem dir comoditat, que podríem dir cor tancat. No ens quedem asseguts en les nostres cegueses» (27 d'octubre de 2024).

No podem romandre cecs a les injustícies i als desequilibris del nostre món, als neguits d'una societat de la qual formem part integrant i activa. Com a Església no ens podem mantenir satisfets mentre a vegades nosaltres mateixos som causa de sofriment o d'escàndol, per exemple quan cometem abusos de tot tipus i no actuem amb promptitud i amb esperit de reparació davant del sofriment que hem infligit o poden infligir. No ens podem sentir satisfets mentre restem immòbils davant del patiment de tants germans i germanes nostres. Cert que ja fem accions, i moltes, però no són suficients i, a més, aquestes no poden ser pretext per no redoblar esforços. Per això, com a Església de Girona, com a poble de Déu que camina en aquestes terres, ens hem de comprometre i encoratgem a comprometre's a totes les administracions, i al conjunt de la societat, a no romandre indiferents, a no acontentar-nos amb el que ja fem, a comprometre'ns tots plegats, cadascú en l'àmbit de la seva competència, però ben units en un sol i preferent objectiu: ser lleials al nostre proïsme, i donar-li l'ajuda que necessita. (Cf. Sir 29,3).

Sols així podran l'Església, la nostra societat i les administracions recuperar la credibilitat si no perduda sí almenys qüestionada. Sols així, nosaltres, creients, serem fidels a la fe santa que per unir-nos més a Déu predicava sant Narcís, una fe que sols pot créixer conreada amb l'amor i l'amor no pot excloure mai a ningú i encara menys al qui sofreix i es veu allunyat d'allò que li és simplement necessari.

Quan les tropes del rei Felip de França volgueren profanar el sepulcre de sant Narcís, milers de mosques es llançaren contra aquells soldats. Avui, també com a mosques ens haurien d'importunar tantes injustícies com hi ha al nostre voltant, injustícies de les quals també nosaltres som en part responsables de manera personal o col·lectiva, per acció o per omissió. Perquè en gran manera profanem la nostra fe quan negligim el nostre deure a la caritat, com a creients uns, i com a ciutadans tots plegats.

Com a Església de Crist pot ser que una part del món ens miri amb indiferència, fins i tot que algú ens odii, com li passà a Crist; però tot i així hem d'estimar el món. Cert que la nostra visió va més enllà d'aquesta realitat que aquí vivim i podem considerar-nos en certa manera no pertanyents al món, com ens ha dit l'Evangeli. Però Crist ho deixà ben clar al dir-nos que si estimem tant sols als qui ens estimen, no podem merèixer cap recompensa (Cf. Mt 5,46); si afirmem «jo estimo Déu», però no estimem els nostres germans, serem uns mentiders, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu. El manament que hem rebut de Jesús és que qui estima Déu, també ha d'estimar el seu germà. (Cf. 1Jn 4,20).

Per això, avui demanem a sant Narcís que ens sigui auxili i que en tot temps sa gallardia l'enemic vegi amb temor. Avui l'enemic és tot allò que priva a molts germans nostres de viure amb dignitat la seva vida i molts d'altres de viure amb llibertat, també per a viure la fe. És aquesta una tasca que ens compromet a tots, creients i no creients, allunyats i propers, practicants i no tant practicants. La injustícia és present en la nostra societat com una serp que retorça i llança de nou un xiscler que hauria de ser tronador per les nostres consciències.

Com a poble de Déu hem d'insistir en tot moment, sempre, quan és oportú i quan no ho és, reprenent-nos i reprenent, si cal, i sempre interpel·lant-nos i interpel·lant, exhortant-nos i exhortant, com un que té molta paciència perquè sap que l'objectiu bé s'ho val (Cf. 2Tm 4,2). I aquest objectiu no és altre que el de ser missatgers del Regne enmig del nostre món, acostar-nos tant com ens permetin les nostres forces a allò que Crist volgué per al món com ens ha dit el salmista, això és escoltar al qui justificadament invoca ajut i mirar de salvar-lo de tots els perills (Cf. Salm 33).

L'abat i bisbe Oliba encoratjava als gironins del segle XI tot dient-los: «que s'acabin les guerres, ja que recordem la solemnitat del qui va predicar la pau; que s'acabin els excessos, ja que aquell la festivitat del qual avui celebrem va prohibir-los als cristians. Així, estimadíssims germans, siguem imitadors seus com ell ho fou de Crist, tal com ens va ensenyar sant Pau».

Que així sigui per a tots nosaltres, també avui, per la intercessió de sant Narcís davant de Crist, l'únic mitjancer (Cf. *Lumen gentium*, 8). Crist, nostre Senyor, aquell de qui sant Narcís, el nostre patró, ja de bell infant conegué i de qui donà testimoni amb llur fe, obres i vida.